

दानियेलाचे पुस्तक - एकशे आठ क्रमांक

प्रकटीकरणातील सात रणशिंंगांतील भविष्यसूचक प्रतीकात्मकतेचे उलगडणे: एक सर्वांगीण विश्लेषण

Jeff Pippenger
2024-02-29

विल्यम मिलर यांना प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील सात मंडळ्या, सात शिक्के आणि सात तुताऱ्या यांविषयी महान प्रकाश देण्यात आला होता. त्यांनी त्या भविष्यसूचक प्रतीकांना प्रथम मूर्तिपूजकत्व आणि त्यानंतर पोपतंत्र अशा दोन उजाड करणाऱ्या सत्तांच्या चौकटीत स्थान दिले. त्या प्रतीकांची प्रत्येक भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये त्यांनी पाहिली नाहीत; परंतु त्यांनी जे पाहिले त्याने प्रेषितांच्या काळापासून जगाच्या अंतापर्यंत देवाच्या मंडळीच्या अंतर्गत इतिहासाची आणि बाह्य इतिहासाची पायाभूत समज प्रस्थापित केली. अंतर्गत इतिहास मंडळ्यांद्वारे दर्शविला गेला होता, आणि मंडळ्यांचा बाह्य इतिहास शिक्क्यांद्वारे दर्शविला गेला होता. त्यांनी पाहिले की तुताऱ्या या रोमवर देवाच्या न्यायाच्या प्रतीके होत्या, ज्यांनी जगाच्या अंताच्या वेळी रोमवर होणाऱ्या देवाच्या न्यायाचे प्रतिरूप दर्शविले; तरीही त्यांनी हे पाहिले नाही की जगाच्या अंताच्या वेळीचे रोम हे त्रिगुणी ऐक्याने बनलेले होते.

उरियाह स्मिथ यांनी लिहिलेले Daniel and Revelation हे पुस्तक काही चुकीच्या कल्पना समाविष्ट करित असले, तरी सिस्टर व्हाइट यांनी त्याची ओळख "God's helping hand" अशी करून दिली. त्यांनी हेही निदर्शित केले की ते The Great Controversy, Patriarchs and Prophets, आणि The Desire of Ages यांच्या बरोबरीने प्रसारित केले जावे. त्यांच्या या ठाम समर्थनाचा अर्थ असा नव्हता की ते पुस्तक त्यांच्या पुस्तकांप्रमाणेच प्रेरित स्तरावर आहे; परंतु त्या पुस्तकात "grand instruction" अंतर्भूत आहे, आणि "bringing many precious souls to a knowledge of the truth" यासाठी ते कारणीभूत ठरले आहे.

या पुस्तकात मिलराइट भविष्यसूचक तर्कशास्त्राचा उपयोग करण्यात आला असून, त्यासोबत २२ ऑक्टोबर, १८४४ पूर्वी न दिसलेले भविष्यविषयक संकल्पनाही समाविष्ट आहेत. आम्ही तीन "Woes" च्या त्रिविध अनुप्रयोगाचे विवेचन करताना पुस्तकातील उताऱ्यांचा संदर्भ देऊ.

मिलर यांनी असे म्हटले की, "सात तुताऱ्या या पृथ्वीवर, किंवा रोमन राज्यावर, पाठविण्यात आलेल्या सात विशिष्ट आणि भीषण न्यायांचा इतिहास आहेत." पहिल्या चार तुताऱ्या मूर्तिपूजक रोमावर आणण्यात आलेल्या न्यायांचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि पाचवी व सहावी तुताऱ्या या पोपसत्ताक रोमावर आणण्यात आलेल्या देवाच्या न्यायांचे प्रतिनिधित्व करतात; परंतु सातवी तुताऱ्या आधुनिक रोमावर होणाऱ्या देवाच्या न्यायाचे प्रतिनिधित्व करते हे मिलर यांनी ओळखले नसते. प्रकटीकरणातील सात मोहोर व सात तुताऱ्या यांविषयी बोलताना, उरायाह स्मिथ यांनी लिहिले:

"पुस्तक हातात घेतल्यानंतर कोकरो तत्क्षणी शिक्के उघडू लागते; आणि प्रत्येक शिक्क्याखाली जे प्रसंग घडतात, त्यांकडे प्रेषिताचे लक्ष वेधले जाते. सात हा अंक शास्त्रवचनांत पूर्णता व परिपूर्णता दर्शवितो, हे आधीच निदर्शनास आणले गेले आहे. म्हणून सात शिक्के विशिष्ट प्रकारच्या घटनांचा संपूर्ण आवाका व्यापून टाकतात; ते कदाचित कॉन्स्टन्टाईनच्या काळापर्यंत पोहोचतात, आणि त्या वेळेपासून पुढे दुसरी मालिका म्हणून सात तुर्ये येतात, असे मानणे योग्य ठरू शकत नाही. तुर्ये अशा घटनांची मालिका दर्शवितात की ज्या शिक्क्यांतील घटनांसमवेतच समकालीन रीतीने घडतात, परंतु त्यांचा स्वभाव सर्वथा भिन्न असतो. तुरई हे युद्धाचे प्रतीक आहे; म्हणून तुर्ये सुवार्तेच्या युगात राष्ट्रांमध्ये घडणाऱ्या महान राजकीय उलथापालथी दर्शवितात. शिक्के धार्मिक स्वरूपाच्या घटनांना दर्शवितात, आणि ख्रिस्ती युगाच्या आरंभापासून ख्रिस्ताच्या आगमनापर्यंत मंडळीचा इतिहास समाविष्ट करतात." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 431.

तुरई ही युद्ध आणि राजकीय खळबळीचे प्रतीक आहे. प्रकटीकरणाच्या आठव्या अध्यायातील दुसऱ्या वचनाविषयी बोलताना स्मिथ असे म्हणतात:

“वचन २. आणि देवासमोर उभे असलेले सात देवदूत मी पाहिले; आणि त्यांना सात तुऱ्या देण्यात आल्या.”

“हा वचन घटनांच्या एका नव्या आणि वेगळ्या मालिकेची ओळख करून देतो. शिक्क्यांमध्ये आपल्याला सुवार्तेच्या व्यवस्थाकाल असे जे म्हटले जाते त्या काळातील मंडळीचा इतिहास प्राप्त झाला आहे. आता प्रस्तुत केलेल्या सात कर्ण्यांमध्ये, त्याच काळात घडून येणाऱ्या प्रमुख राजकीय आणि युद्धसंबंधी घटना आपल्यासमोर आहेत.” उरियाह स्मिथ, Daniel and Revelation, 476.

प्रकटीकरण ग्रंथाच्या आठव्या अध्यायातील पहिल्या सहा वचनांत सातवे शिक्के उघडले जाते, आणि त्या सातव्या शिक्क्याच्या उघडण्याच्या पार्श्वभूमीवर सात कर्णे असलेले सात देवदूत ती फुंकण्यासाठी सिद्ध केले जातात.

आणि त्याने सातवे शिक्के उघडले, तेव्हा स्वर्गात साधारण अर्धा तास शांतता झाली. आणि मी देवासमोर उभे असलेले ते सात देवदूत पाहिले; आणि त्यांना सात कर्णे देण्यात आली. आणि दुसरा एक देवदूत आला व वेदीजवळ उभा राहिला; त्याच्याकडे सोऱ्याचे धूपपात्र होते; आणि त्याला पुष्कळ धूप देण्यात आला, यासाठी की त्याने तो सर्व संतांच्या प्रार्थनांसह त्या सिंहासनासमोर असलेल्या सोऱ्याच्या वेदीवर अर्पण करावा. आणि संतांच्या प्रार्थनांसह आलेला त्या धूपाचा धूर देवदूताच्या हातातून देवासमोर वर गेला. मग त्या देवदूताने धूपपात्र घेतले, आणि ते वेदीच्या अग्नीने भरले, व पृथ्वीवर फेकून दिले: आणि तेव्हा आवाज, मेघगर्जना, वीजा, आणि भूकंप झाला. आणि ज्यांच्याकडे ती सात कर्णे होती त्या सात देवदूतांनी ती वाजविण्यासाठी स्वतःची तयारी केली.
प्रकटीकरण 8:1-6.

एक भविष्यसूचक विसंगती आहे, जी आपण मागील लेखांमध्ये ओळखत आलो आहोत; परंतु तिच्या विशिष्ट भविष्यसूचक प्रकटनास आपण अद्याप थेट संबोधित केलेले नाही. ती विसंगती अशी आहे की, भविष्यसूचक इतिहासातील मार्गचिन्हांच्या एका अनुक्रमाचे प्रतिनिधित्व करणारी प्रतीके, ती ज्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात त्या इतिहासाच्या समाप्तीला सर्व एकत्र आणली जातात. आपण दाखवून दिले आहे की, यहेज्केल अध्याय आठमधील चार घृणास्पद गोष्टींनी दर्शविलेल्या लाओदिकीया-अॅडव्हॅटिझमच्या चार पिढ्यांनी विशिष्ट मार्गचिन्हे दर्शविली; परंतु चाचणी म्हणून, त्यांपैकी प्रत्येकाची पुनरावृत्ती एक लाख चव्वेचाळीस हजारान्या शिक्कामोर्तब होण्याच्या इतिहासात होते. ही विसंगती सात रणशिंंगांतही आढळते; कारण जरी ती मूर्तिपूजक, पोपसत्ताक आणि आधुनिक रोम यांच्यावर येणाऱ्या विशिष्ट न्यायांचे प्रतिनिधित्व करतात, तरी आधुनिक रोमवरील कार्यकारी न्याय लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार कायद्यापासून आरंभ होतो तेव्हा ती सर्व पुन्हा एकत्र येतात.

सात तुऱ्यांच्या भूतकाळातील पूर्ततेसाठी विशिष्ट तारखा आहेत, परंतु सिस्टर व्हाईट प्रकटीकरण अध्याय आठमध्ये असलेल्या सात तुऱ्या धारण केलेल्या सात देवदूतांना, लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार कायद्याच्या इतिहासातही स्थान देतात.

“आणि त्याने पाचवा शिक्का उघडला तेव्हा, मी वेदीखाली देवाच्या वचनासाठी व त्यांनी धरून ठेवलेल्या साक्षीसाठी वध केलेल्यांच्या आत्म्यांना पाहिले; आणि त्यांनी मोठ्या आवाजाने हाक मारून म्हटले, हे प्रभु, पवित्र व सत्य, पृथ्वीवर राहणाऱ्यांवर आमच्या रक्ताचा न्याय करून त्याचा सूड घेण्यास तू किती काळ विलंब करशील? आणि त्यांच्यापैकी प्रत्येकाला पांढरे वस्त्र देण्यात आले [त्यांना शुद्ध व पवित्र घोषित करण्यात आले]; आणि त्यांना सांगण्यात आले की, अजून थोडा काळ त्यांनी विश्रांती घ्यावी, जोपर्यंत त्यांच्या बरोबरचे दास व त्यांचे बंधू, ज्यांना त्यांच्या प्रमाणेच मारले जाणार होते, यांची संख्या पूर्ण होत नाही’ [प्रकटीकरण 6:9-11]. येथे योहानास ज्या दृश्यांचे दर्शन घडविण्यात आले, ती प्रत्यक्ष त्या वेळी अस्तित्वात असलेली नव्हती, तर जी भावी काळातील एका अवधीत घडणार होती ती होती.”

“प्रकटीकरण 8:1-4 उद्धृत.” Manuscript Releases, खंड 20, 197.

मागील उताऱ्यात सिस्टर व्हाइट पाचव्या शिकव्याचा संवाद व त्याची पूर्तता आठव्या अध्यायातील सात देवदूत कर्णे फुंकण्याच्या बेतात असलेल्या काळावर लागू करतात; परंतु त्या याच प्रतिमानाला प्रकटीकरणाच्या अठराव्या अध्यायातील दोन आवाजांच्या इतिहासातही स्थान देतात.

“जेव्हा पाचवे शिकके उघडण्यात आले, तेव्हा योहान प्रकटकर्त्याने दर्शनात वेदीखाली त्या समुदायाला पाहिले, जे देवाच्या वचनासाठी आणि येशू ख्रिस्ताच्या साक्षीसाठी ठार मारले गेले होते. यानंतर प्रकटीकरणाच्या अठराव्या अध्यायात वर्णन केलेली दृश्ये आली, जेव्हा विश्वासू आणि सत्यनिष्ठ असलेल्यांना बाबेलमधून बाहेर बोलावले जाते. [प्रकटीकरण 18:1-5, उद्धृत.]” Manuscript Releases, खंड 20, 14.

सात रणशिंगे ही मूर्तिपूजक, पोपसत्ताक आणि आधुनिक रोम यांच्या इतिहासातील देवाच्या न्यायाचे प्रतिनिधित्व करतात; परंतु ती ११ सप्टेंबर २००१ च्या इतिहासात, तसेच लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार-नियमाच्या दुसऱ्या आवाजातही प्रतिनिर्दिष्ट झाली आहेत. प्रकटीकरण अध्याय आठव्या पहिल्या सहा वचने विवेचित केल्यानंतर, उरियाह स्मिथ पहिले चार रणशिंगे यांच्या ऐतिहासिक परिपूर्तीचे सादरीकरण आरंभ करतो.

“सात तुताऱ्यांचा विषय येथे पुन्हा आरंभ केला जातो, आणि तो या अध्यायाचा उर्वरित भाग व संपूर्ण ९वा अध्याय व्यापून टाकतो. सात देवदूत तुतारे फुंकण्यास स्वतःची तयारी करतात. त्यांचे तुतारे फुंकणे हे दानियेल २ व ७ मधील भविष्यवाणीस पूरक म्हणून येते, ज्याची सुरुवात प्राचीन रोमन साम्राज्याच्या त्याच्या दहा विभागांत विघटन होण्यापासून होते; आणि त्या विभागांचे वर्णन पहिल्या चार तुताऱ्यांत आपल्याला आढळते.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 477.

स्मिथ हे ओळखतात की पहिल्या चार तुताऱ्या या मूर्तिपूजक रोमवरील देवाचे न्याय होते. ते पहिल्या तुतारीची भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये दर्शविणारे सातवे वचन उद्धृत करतात, आणि त्यानंतर तिची ऐतिहासिक पूर्तता ओळखून दाखवितात.

पश्चिमी रोमच्या अधःपतनाच्या प्रवासात त्याच्यावर आलेला पहिला गंभीर व जड न्याय म्हणजे आलारिकच्या अधिपत्याखालील गोथांबरोबरचे युद्ध होय, ज्याने पुढील आक्रमणांसाठी मार्ग खुला केला. रोमन सम्राट थिओडोसियस याचा मृत्यू जानेवारी, 395 मध्ये झाला, आणि हिवाळा संपण्यापूर्वीच आलारिकच्या अधीन असलेले गोथ साम्राज्याविरुद्ध शस्त्र उचलून उभे राहिले.

अलारिकच्या अधिपत्याखालील पहिल्या आक्रमणाने थ्रेस, मॅसिडोनिया, अॅटिका आणि पेलोपोनीसस यांचा विध्वंस केला, परंतु ते रोम शहरापर्यंत पोहोचले नाही. तथापि, त्याच्या दुसऱ्या आक्रमणात, त्या गॉथिक प्रमुखाने आल्प्स आणि अपेनाइन्स ओलांडले आणि ‘शाश्वत शहराच्या’ भिंतींसमोर येऊन उभा राहिला; ते शहर लवकरच बर्बरांच्या क्रोधाचे भक्ष्य बनले.

“पहिल्या तुरईचा नाद चौथ्या शतकाच्या शेवटी आणि त्यानंतरच्या काळात घडणारा आहे, आणि तो गोथांच्या अधीन रोमन साम्राज्यावर झालेल्या या विध्वंसक आक्रमणांना संदर्भित करतो.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

स्मिथ अलारिकची ओळख पहिल्या तुरईद्वारे दर्शविलेल्या मूर्तिपूजक रोमवर देवाच्या न्यायाचे प्रतीक म्हणून करतो. प्रत्येक तुरईला त्या तुरईचे प्रतिनिधित्व करणारी एक ऐतिहासिक व्यक्ती असते; चौथ्या शतकाच्या अखेरीपासून पहिल्या तुरईच्या आगमनाचे प्रतिनिधित्व अलारिक करतो. मिलरला हे दिसले नसते की ही तुरई रविवारपालनाच्या सक्तीमुळे रोमवर आणली गेली, कारण मिलर स्वतः रविवार पाळणारा होता. स्मिथलाही ही बाब लक्षात आली नाही, परंतु इ.स. 321 मध्ये कॉन्स्टन्टाईनने पहिला सक्तीचा रविवार कायदा प्रस्थापित केला होता, हे स्मिथने ओळखले. रविवारपालनाच्या सक्तीशी संबंधित भविष्यसूचक नियम नेहमीच तोच असतो, कारण देव कधीही बदलत नाही; आणि तो नियम असा आहे की “राष्ट्रीय धर्मत्यागानंतर राष्ट्रीय विनाश येतो”. अलारिक राष्ट्रीय विनाशाच्या प्रारंभाचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि हा प्रारंभ नेमक्या त्या काळात झाला जेव्हा कॉन्स्टन्टाईनने पहिला रविवार कायदा संमत

केला.

स्मिथ पुढे आठव्या वचनाचा उद्धृत करून, जे दुसऱ्या तुरईची ओळख करून देते, नंतर आपली टीका पुढे चालू ठेवतो:

“कॉन्स्टाईननंतर रोमन साम्राज्याचे तीन भाग करण्यात आले; आणि म्हणूनच, ‘माणसांचा तिसरा भाग,’ इत्यादी असा वारंवार उल्लेख आढळतो, ज्याचा निर्देश त्या साम्राज्याच्या त्या तिसऱ्या भागाकडे आहे जो या प्रकोपाखाली होता. रोमन राज्याचे हे विभाजन कॉन्स्टाईनच्या मृत्यूनंतर त्याच्या तीन पुत्रांमध्ये—कॉन्स्टंटियस, कॉन्स्टाईन दुसरा, आणि कॉन्स्टन्स—यांच्यामध्ये करण्यात आले. कॉन्स्टंटियसकडे पूर्वेकडील भाग होता, आणि त्याने साम्राज्याची राजधानी असलेल्या कॉन्स्टँटिनोपल येथे आपले निवासस्थान निश्चित केले. कॉन्स्टाईन दुसऱ्याकडे ब्रिटन, गॉल, आणि स्पेन हे प्रदेश होते. कॉन्स्टन्सकडे इलिरिकम, आफ्रिका, आणि इटली हे प्रदेश होते. (पहा Sabine’s Ecclesiastical History, p. 155.) या सर्वज्ञात ऐतिहासिक तथ्याविषयी, अल्बर्ट बार्न्स यांनी Rev.12:4 वरील आपल्या टिपांमध्ये उद्धृत केल्याप्रमाणे, इलियट असे म्हणतो: ‘किमान दोन वेळा, रोमन साम्राज्य कायमचे पूर्व आणि पश्चिम अशा दोन भागांत विभागले जाण्यापूर्वी, साम्राज्याचे त्रिभागी विभाजन झाले होते. पहिले इ.स. 311 मध्ये घडले, जेव्हा ते कॉन्स्टाईन, लिसिनियस, आणि मॅक्सिमिन यांच्यामध्ये विभागले गेले; आणि दुसरे इ.स. 337 मध्ये, कॉन्स्टाईनच्या मृत्यूनंतर, कॉन्स्टन्स आणि कॉन्स्टंटियस यांच्यामध्ये.’” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480.

इतिहासकारांनी ज्याचा उल्लेख केला आहे आणि ज्यांचा संदर्भ स्मिथ देतो, त्या रोमच्या तीन भागांत विभागल्या जाण्याच्या, तसेच दोन भागांच्या, ऐतिहासिक घटनाप्रवाहात आधुनिक रोमच्या त्रिविध ऐक्याची ओळख पटविणारे घटक आढळतात; हेच असे एक ढांचे निर्माण करतात जे दोन भागांत विभाजित आहे आणि जे चर्च व राज्य यांच्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करते. स्मिथ पुढे वर्णन करीत असताना, तो मग दुसऱ्या तुतारीशी संबंधित ऐतिहासिक व्यक्तीची ओळख करून देतो.

“दुसरा तुरई वाजविण्याचे निदर्शक असलेला इतिहास स्पष्टपणे भयंकर जेन्सेरिक याच्याकडून प्रथम आफ्रिकेवर आणि त्यानंतर इटलीवर झालेल्या आक्रमण व विजयाशी संबंधित आहे. त्याचे विजय बहुतांश अंशी सागरी होते; आणि त्याचे जयघोष “जणू अग्नीने प्रज्वलित झालेला एक महान पर्वत समुद्रात फेकला गेला” असे होते. नौदलांच्या संघर्षांचे, आणि सागरी किनाऱ्यांवरील युद्धाच्या सर्वसाधारण विध्वंसाचे चित्रण याहून अधिक योग्य, किंवा इतकेही योग्य, कोणते रूपक करू शकेल? या तुरईचे स्पष्टीकरण करताना, व्यापारी जगतावर विशेष परिणाम करणाऱ्या काही घटनांचा आपण शोध घेतला पाहिजे. वापरलेले प्रतीक स्वाभाविकपणे आपल्याला खळबळ व आंदोलन यांची अपेक्षा करावयास लावते. प्रखर सागरी युद्धाशिवाय दुसरे काहीही ही भविष्यवाणी पूर्ण करू शकले नसते. जर पहिल्या चार तुरईचा नाद रोमन साम्राज्याच्या पतनास कारणीभूत ठरलेल्या चार उल्लेखनीय घटनांशी संबंधित असेल, आणि पहिली तुरई अलारिकच्या नेतृत्वाखालील गॉथ लोकांच्या विध्वंसक धाडींकडे निर्देश करत असेल, तर येथे आपण पुढे आलेल्या त्या पुढील आक्रमणकृतीकडे स्वाभाविकपणे पाहतो, जिने रोमन सत्तेला हादरवून तिच्या पतनास हातभार लावला. पुढील महान आक्रमण “भयंकर जेन्सेरिक” याचे होते, जो वॅडलांच्या अग्रभागी होता. त्याची कारकीर्द इ.स. ४२८-४६८ या वर्षांदरम्यान घडली. या महान वॅडल प्रमुखाचे मुख्यालय आफ्रिकेत होते....”

“रोमच्या पतनात या धीट समुद्री दस्युने जी महत्त्वाची भूमिका बजावली, तिच्याविषयी श्री. गिबन हे अर्थगर्भ शब्द वापरतात: ‘रोमन साम्राज्याच्या विध्वंसात, जेन्सेरिक हे नाव अलारिक आणि अटिला यांच्या नावांबरोबर समान स्थानास पात्र ठरले आहे.’” उरायाह स्मिथ, Daniel and Revelation, 481, 484.

पहिल्या तीन तुताऱ्यांची ऐतिहासिक प्रतीके दर्शविणाऱ्या इतिहासकार गिबन याचे उद्धरण देताना स्मिथने हे ओळखले की गेन्सेरिक हा दुसरा तुतारा होता, आणि मग असे म्हटले की गेन्सेरिक “अलारिक आणि अटिला यांच्या समकक्ष स्थानास पात्र होता.” अलारिक हा पहिला तुतारा आहे, गेन्सेरिक दुसरा, आणि अटिला द हुन हा तिसरा तुतारा होता, ज्याचा उल्लेख दहाव्या वचनात केला आहे. स्मिथने निदर्शनास आणले की गेन्सेरिकद्वारे प्रतिनिधित्व केलेला दुसरा तुतारा “428-468” या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करीत होता. त्यानंतर स्मिथ दहावे वचन उद्धृत करतो, जे तिसऱ्या

तुताऱ्याची ओळख करून देते, आणि आपला वृत्तांत पुढे चालू ठेवतो:

“या उताऱ्याच्या अर्थनिर्णयात व अनुप्रयोगात, रोमन साम्राज्याच्या उलथापालथीस कारणीभूत ठरलेल्या तिसऱ्या महत्त्वाच्या घटनेकडे आपण आणले जातो. आणि या तिसऱ्या तुतारीची ऐतिहासिक पूर्तता शोधताना, आपण डॉ. अल्बर्ट बार्न्स यांच्या टिपणांतील काही उताऱ्यांचे ऋणी राहू. या शास्त्रवचनाचे स्पष्टीकरण करताना, या भाष्यकाराने म्हटल्याप्रमाणे, ‘असे आवश्यक आहे की एखादा प्रधान किंवा योद्धा असावा, ज्याची तुलना प्रज्वलित उल्केशी करता येईल; ज्याचा प्रवास विलक्षण तेजस्वी असेल; जो अचानक प्रज्वलित तारकाप्रमाणे प्रकट होईल, आणि मग ज्याचा प्रकाश पाण्यात विडून गेला अशा तारकाप्रमाणे नाहीसा होईल.’ — Notes on Revelation 8.”

“येथे असे पूर्वगृहीत धरले आहे की या तुतारीचा संबंध अत्तिलाने रोमन सत्तेविरुद्ध केलेल्या विध्वंसक युद्धांशी आणि उग्र आक्रमणांशी आहे, जी त्याने आपल्या हूणांच्या प्रचंड सैन्यांच्या अग्रभागी उभे राहून चालविली होती....”

“‘आणि त्या ताऱ्याचे नाव वर्मवुड असे म्हणतात [कटू परिणाम दर्शविणारे].’ हे शब्द—जे आधीच्या वचनाशी अधिक निकटपणे जोडलेले आहेत, जसे आपल्या आवृत्तीतील विरामचिन्हेही दर्शवितात—आपल्याला एका क्षणासाठी अत्तिलाच्या स्वभावाकडे, त्याने निर्माण केलेल्या किंवा ज्याचे तो साधन ठरला त्या दुःखाकडे, आणि त्याच्या नावाने उत्पन्न झालेल्या भयाकडे पुन्हा वळवितात.

“‘संपूर्ण समूळ उच्चाटन आणि नामोनिशाण पुसून टाकणे,’ ही संज्ञा त्याने घडवून आणलेल्या आपत्तीचे सर्वोत्तम द्योतक ठरतात.’ त्याने स्वतःला, ‘देवाचा कोरडा,’ असे संबोधले.” उरियाह स्मिथ, Daniel and Revelation, 484, 487.

तिसऱ्या कर्णाचा इतिहास, जो अत्तिला हुन याच्याद्वारे दर्शविला आहे, इ.स. ४४१ पासून त्याच्या इ.स. ४५३ मधील मृत्यूपर्यंतचा होता. त्यानंतर स्मिथ बाराव्या वचनाचा उद्धृत करतो, जे चौथा कर्ण प्रस्तुत करते आणि बर्बर सम्राट ओडोआकर याचे वर्णन करते, जिथे पाश्चिमात्य रोमचे त्रिविध प्रतीकत्व सूर्य, चंद्र आणि तारे यांद्वारे दर्शविले आहे. तो या तीन प्रतीकांची ओळख “सूर्य, चंद्र आणि तारे—कारण येथे ते प्रतीक म्हणूनच वापरले आहेत यात संशय नाही—हे उघडपणे रोमन शासनाच्या महान प्रकाशमान अधिपतींना, म्हणजे त्याचे सम्राट, सेनेटर आणि कॉन्सल, सूचित करतात,” अशी करतो. बिशप न्यूटन नमूद करतात की पाश्चिमात्य रोमचा शेवटचा सम्राट रोम्युलस होता, ज्याला उपहासाने ऑगस्ट्युलस, किंवा “लघु ऑगस्टस,” असे म्हटले जाई. पाश्चिमात्य रोम इ.स. ४७६ मध्ये पतन पावला. तरीही, रोमन सूर्य विझला असला, तरी त्याची अधीनस्थ प्रकाशमंडळे सेनेट आणि कॉन्सल चालू राहिल्यामुळे क्षीणपणे चमकत राहिली. परंतु अनेक नागरी उलथापालथी आणि राजकीय भाग्यातील बदलांनंतर, अखेरीस, इ.स. ५६६ मध्ये, प्राचीन शासनाची संपूर्ण रचना उलथून टाकण्यात आली, आणि जगाची सम्राज्ञी असलेले रोम स्वतः रॅव्हेन्नाच्या एक्सार्काला कर अदा करणाऱ्या एका दीन डचीपर्यंत घसरविण्यात आले.” उराया स्मिथ, डॉनिएल अँड रेव्हलेशन, ४८७.

येथे आपल्याला रोमच्या त्रिविध विभाजनाची आणखी एक साक्ष आढळते, जी आधुनिक रोमच्या त्रिविध संघटनेचे पूर्वप्रतिरूप ठरते. पूर्वेकडील रोम आणि सम्राट कॉन्स्टन्टाईन यांच्या बाबतीत हे त्रिविध विभाजन त्याच्या तीन पुत्रांद्वारे दर्शविले गेले; परंतु पाश्चिमात्य रोमच्या बाबतीत ते त्यांच्या शासनपद्धतीच्या त्रिविध स्वरूपाद्वारे प्रकट झाले. त्यानंतर स्मिथ हे ओळखतो की सूर्य, चंद्र आणि तारे हे त्या विशिष्ट क्रमाचे प्रतिनिधित्व करतात, ज्याद्वारे पाश्चिमात्य रोमचा पाडाव झाला. तो आपले विवेचन पुढीलप्रमाणे शेवटच्या तीन कर्ण्यांच्या परिचयाने समाप्त करतो.

“या बर्बर लोकांच्या पहिल्या आक्रमणांमुळे साम्राज्यावर जे संकटे आली ती कितीही भयावह असली, तरी पुढे येऊ घातलेल्या संकटांच्या तुलनेत ती तुलनेने सौम्यच होती. ती तर लवकरच रोमन जगतावर कोसळणाऱ्या प्रलयकारी पुराच्या आधी पडणाऱ्या पावसाच्या आरंभीच्या थेंबांसारखीच होती. पुढील वचनांत वर्णन केल्याप्रमाणे, उरलेल्या तीन तुताऱ्या दुःखाच्या मेघाने आच्छादित आहेत.”

“‘पद १३. आणि मी पाहिले, आणि स्वर्गाच्या मध्यातून उडत असलेला एक देवदूत मी ऐकला, जो मोठ्या आवाजाने म्हणत होता, पृथ्वीवर राहणाऱ्यांवर हाय, हाय, हाय; कारण त्या इतर तीन देवदूतांच्या तुतारीच्या आवाजांमुळे, ज्यांनी अजून वाजवायचे आहे.’”

“हा देवदूत सात तुर्यांचे देवदूतांच्या मालिकेतील एक नाही, तर तो केवळ असा एक आहे जो जाहीर करतो की उरलेले तीन तुरे हे संकटाचे तुरे आहेत, कारण त्यांच्या निनादाखाली घडणाऱ्या घटना अधिक भयंकर असणार आहेत. अशा प्रकारे पुढील, म्हणजे पाचवा तुरा, हे पहिले संकट आहे; सहावा तुरा, दुसरे संकट; आणि सातवा—या सात तुर्यांच्या मालिकेतील शेवटचा—हे तिसरे संकट आहे.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

पुढील लेखात आपण तीन तुरांच्या संकटांविषयी पुढे चर्चा करू.

“साम्राज्यशाली रोमच्या पतनकाळातील आपत्ती त्यांतील अगदी शेवटच्या आपत्तीपर्यंत सांगितल्या गेल्या, जोपर्यंत रोम सम्राटाविना, कॉन्सलविना, आणि सिनेटविना झाला नाही. ‘रावेन्नाच्या एवझार्काच्या अधीन, रोमला दुय्यम श्रेणीत घसरविण्यात आले.’ सूर्याचा तृतीयांश भाग, आणि चंद्राचा तृतीयांश भाग, आणि ताऱ्यांचा तृतीयांश भाग प्रहारित झाला. पश्चिमेतील सम्राटांच्या अंताने सीझरांची वंशपरंपरा लयास गेली नव्हती. रोम, आपल्या पतनापूर्वी, साम्राज्यसत्तेचा केवळ एक भाग धारण करून होता. कॉन्स्टँटिनोपल त्याच्याबरोबर जगाच्या साम्राज्याचे विभाजन करून होता. आणि गॉथ किंवा व्हॅंडल यांपैकी कोणीही त्या अद्याप साम्राज्यशाली नगरावर प्रभुत्व गाजवीत नव्हते; त्या नगराचा सम्राट, कॉन्स्टँटाइनने साम्राज्याच्या आसनाचे पहिले स्थानांतरण केल्यानंतर, अनेकदा रोमच्या सम्राटाला आपला नामनिर्देशित प्रतिनिधी आणि उपप्रतिनिधी म्हणून धारण करीत असे. आणि कॉन्स्टँटिनोपलचे भाग्य इतर युगांसाठी राखून ठेवण्यात आले होते, आणि ते इतर तुरांच्यांनी घोषित करण्यात आले. सूर्य, चंद्र, आणि तारे यांपैकी अद्याप केवळ तृतीयांश भागच प्रहारित झाला होता.”

“चौथ्या तुरांचे समारोपाचे शब्द पाश्चिमात्य साम्राज्याच्या भावी पुनर्स्थापनेचा संकेत देतात: ‘तिच्या तिसऱ्या भागासाठी दिवस प्रकाशला नाही, आणि त्याचप्रमाणे रात्रही.’ नागरी सत्तेच्या दृष्टीने, रोम रावेन्नाच्या अधीन झाले, आणि इटली हे पूर्वेकडील साम्राज्याचे जिंकलेले प्रांत बनले. परंतु, इतर भविष्यवाण्यांशी अधिक यथोचितरीत्या संबंधित अशा बाबीप्रमाणे, प्रतिमांच्या उपासनेच्या संरक्षणामुळे प्रथम पोप व सम्राट यांच्या आध्यात्मिक आणि लौकिक सत्तांचा उग्र संघर्ष झाला; आणि चर्चावरील सर्व अधिकार पोपकडे सोपवून, जस्टिनियनने पोपसत्तेच्या प्राबल्याच्या वृद्धीस आपला सहाय्यकारी हातभार लावला, ज्याने नंतर राजे निर्माण करण्याचे सामर्थ्य धारण केले. आपल्या प्रभूच्या वर्ष 800 मध्ये, पोपने चार्लमेन यास ‘रोमकरांचा सम्राट’ ही पदवी बहाल केली.’—Keith. ती पदवी नंतर पुन्हा फ्रान्सच्या राजाकडून जर्मनीच्या राजाकडे हस्तांतरित करण्यात आली. आणि सम्राट फ्रान्सिस द्वितीय याच्याद्वारे ही काल्पनिक दावेदारीदेखील अखेरीस व कायमची 6 ऑगस्ट, 1806 रोजी त्यागण्यात आली.” A. T. Jones, The Great Nations of Today, 54.